Του **Χρήστου Παναγιωτόπουλου**

Ζούμε σε μια εποχή που οι κοινωνίες είναι ανήσυχες, αγχωμένες, φοβισμένες, δύσπιστες απέναντι στους πολιτικούς.

Η ζωή για μεγάλα τμήματα της κοινωνίας γίνεται όλο και πιο δύσκολη και επισφαλής, ιδιαίτερα από την εποχή του πρώτου μνημονίου.

Όλοι οι ιθύνοντες της πολιτικής ή σχεδόν όλοι, προσπαθούν να μας πείσουν ότι μπορούμε να σωθούμε οικονομικά και κοινωνικά με τη συνεχή ανάπτυξη του τουρισμού, με την προσέλκυση όλο και περισσοτέρων τουριστών στη χώρα. Συνέχεια τα συστημικά ΜΜΕ, προσπαθούν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι αυτό είναι η μόνη σωτήρια, είναι μονόδρομος. Την ίδια ώρα κλείνουν τα μάτια στο μαύρο χρήμα, που οργιάζει προς όφελος του κάθε επιχειρηματία, μικρού η μεγάλου, αφού δεν κόβει αποδείξεις.

Ακόμη και στις κατεξοχήν αγροτικές περιοχές, σε απομονωμένα χωριά, που λιγοστοί άνθρωποι που έχουν απομείνει – βλέπε π.χ. χωριά του Δήμου Γορτυνίας στην Αρκαδία- **οι τοπικοί δημοτικοί και περιφερειακοί άρχοντες είναι προσανατολισμένοι** όχι στη βελτίωση της καθημερινής ζωής των ανθρώπων αυτών, της ανάπτυξης του αγροτικού τομέα και της μικρής κτηνοτροφίας, της συντήρησης και βελτίωσης των υποδομών και δρόμων, ώστε να είναι προσβάσιμες οι καλλιέργειες τους, να δημιουργηθούν καλύτεροι όροι για την ενασχόληση με τον πρωτογενή τομέα και την παραγωγή προϊόντων, την πρωτοβάθμια υγεία, το συγκοινωνιακό δίκτυο που χρόνια τώρα δεν υπάρχει, αλλά **μονοδιάστατα για την τουριστική επιχειρηματικότητα και την εφήμερη προσέλευση ανθρώπων.** Για αυτό διατίθενται χρήματα κυρίως για τα «πανηγύρια» και όχι για υποδομές και τις πραγματικές ανάγκες του ντόπιου πληθυσμού.

Φυσικά ευθύνες για αυτό δεν έχουν μόνο οι πολιτικοί άρχοντες, οι οποίοι διαχρονικά έχουν φροντίσει για αυτή τη διαμορφωμένη κατάσταση και έχουν μάθει τον κόσμο να την αποδέχεται παθητικά. Έχουν μερίδιο ευθύνης, έστω και μικρό- και οι από κάτω, που

ανέχονται και ακολουθούν παθητικά αυτή την κατάσταση. Έχουμε καφενεία, ταβέρνες, σπίτια ενοικιαζόμενα, με το μαύρο χρήμα να οργιάζει, αφού κανένας ή σχεδόν κανένας δεν κόβει απόδειξη και κανένας έλεγχος δεν υπάρχει, αλλά οι πατάτες και τα άλλα αναγκαία είδη διατροφής θα τα έρχονται από την ...Αίγυπτο.

Αυτή η κατάσταση πρέπει να αντιστραφεί, δεν πάει άλλο. Εξυπηρετεί τα μικρά και μεγάλα συμφέροντα των λίγων και όχι τις πραγματικές ανάγκες των πολλών – της κοινωνίας.

Τα πράγματα είναι δύσκολα γιατί τα «κόμματα εξουσίας» οι δημοτικές παρατάξεις τους, και όχι μόνο, έχουν χάσει την ικανότητα να προσφέρουν ένα όραμα για το μέλλον.

Στην καλύτερη περίπτωση υπόσχονται αποτελεσματική «τεχνοκρατική» διαχείριση, για την εξυπηρέτηση των λίγων, ακόμη και στις ποιο μικρές κοινότητες. **Τα κόμματα εξουσίας και οι φορείς επικοινωνούν πραγματικά μόνο με ένα τμήμα της κοινωνίας.**

Σε κεντρικό επίπεδο καταρχήν με τα υψηλά οικονομικά συμφέροντα και στη συνέχεια ας το πούμε σχηματικά με το τμήμα εκείνο της «μεσαίας τάξης» και στο τελευταίο χωριό, που κάπως τα καταφέρνει. Αυτές οι δυο οικονομικές και κοινωνικές ομάδες εξυπηρετούνται. Αυτό είναι που κυριαρχεί στη «δημόσια σφαίρα».

Όμως, οι ανάγκες των πιο λαϊκών, εργατικών στρωμάτων και της νεολαίας, μένουν «ακάλυπτες». **Και αυτό γεννά διαρκώς το ενδεχόμενο «πολιτικών κενών».**

Η εποχή μας όμως, απαιτεί πολιτικά οράματα και στρατηγικές που θα υπερβαίνουν το σήμερα και όχι απλώς «διαχείριση» και επικοινωνία της υπάρχουσας κατάστασης.

Για αυτό χρειάζεται να αναζητήσουμε ένα άλλο μοντέλο τοπικά και συνολικά για τη χώρα οικονομικού – κοινωνικού και προσανατολισμού. Που δεν θα περιορίζεται στο προσωπικό μας όφελος ή στα εφήμερα συναισθήματά μας, αλλά κυρίως θα εξυπηρετεί τις σύγχρονες ανάγκες των πολλών. Θα έχει πάνω από όλα κοινωνικό, συλλογικό πρόσημο.

Σε αυτή την κατεύθυνση θα πρέπει να στηριχθούν, δημιουργηθούν, πολιτικά και εκλογικά σχήματα σε εθνικό και το τοπικό επίπεδο που να ανταποκρίνονται και να συμβάλουν σε μια αναλογεί κατεύθυνση. Που να αναζητούν λύσεις στα προβλήματα, με τη συμμετοχή των πολίτων, περισσότερη δημοκρατία, δικαιοσύνη και ισότητα.

Και αυτό θα γίνει με έναν ιδιαίτερα αντιφατικό και συχνά προβληματικό τρόπο. Γιατί σε κάποιες περιπτώσεις η δυσαρέσκεια συνδυάζεται και με συντηρητικά, εθνικιστικά, ρατσιστικά αντανακλαστικά, που θα πρέπει να αποκλείονται και όχι να ενθαρρύνονται. Το κενό να μην το καλύπτει η Άκρα Δεξιά.

Το ζητούμενο και το μεγάλο ερώτημα είναι ποια πολιτική μπορεί να διαμορφώσει ξανά κοινό όραμα για τις κοινωνίες, αίσθημα δικαιοσύνης, και ενότητα στη βάση της εξυπηρέτησης των σύγχρονων αναγκών των πολλών σε κάθε πόλη και χωριό.

Τις πραγματικές ανάγκες των πολλών θα μπορέσουν να τις καλύψουν δυνάμεις που κινούνται σε έναν προοδευτικό ριζοσπαστισμό και φτάνουν μέχρι τον αντικαπιταλισμό.

Οι σημερινές δυνάμεις που βρίσκονται στην εξουσία σε κεντρικό επίπεδο διακυβέρνησης αλλά και σε τοπικό- Περιφέρεια Πελοποννήσου, Δήμο Γορτυνίας- μετρήθηκαν και βρέθηκαν επιεικώς ελλιπέστατες, ακόμη και σε επίπεδο διαχείρισης. Για παράδειγμα η δημοτική αρχή στο Δήμο Γορτυνίας, δεν μπορεί και δεν ενδιαφέρεται ούτε το αγροτικό οδικό δίκτυο να καθαρίσει και να συντηρεί, έτσι ώστε να είναι προσβάσιμα τα κτήματα των κατοίκων για να τα καλλιεργούν.

Χρειαζόμαστε να επιστρέψει η πολιτική, για τις σύγχρονες ανάγκες των πολλών σε κάθε πόλη και χωριό και όχι για τα συμφέροντα των λίγων, μικρών ή μεγάλων οικονομικά.

Παναγιωτόπουλος Χρήστος
Γορτυνία, Αρκαδίας
18-8-2022